

Sygn. akt VII U 1565/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016 r. w Warszawie

sprawy R. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania R. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 3 września 2015 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje R. Ż. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 28 lutego 2017r.

Sygn.. akt VII U 1565/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony R. Ż., w dniu 7 października 2015 r. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział

w W. odwołanie od decyzji wymienionego organu rentowego z dnia 3 września 2015 r. znak: (...). Podniósł, że nie zgadza się z ww. decyzją organu rentowego i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza ortopedy. Ubezpieczony stwierdził, że organ rentowy pominął przy ocenie jego zdolności do pracy okoliczność, iż ubezpieczony wykonywał ostatnio pracę na stanowisku brukarza, a istniejące u niego schorzenia powodują, że nie jest obecnie w stanie wykonywać takiej pracy, m. in. ze względu na nasilony ból lewego stawu skokowego, znacznie utrudnione poruszanie się, bóle prawego biodra i artrozę (odwołanie k. 2-5 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

w odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 października 2015 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 01.09.2015 r. odwołujący został uznany za zdolnego do pracy. Wobec powyższego Oddział zaskarżoną decyzją z dnia 3.09.2015 r. odmówił odwołującemu prawa do roszczonego świadczenia. Organ rentowy wskazał, iż w uwagi na powyższe odwołanie jest bezzasadne i powinno zostać oddalone. (k. 24 a. s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. Ż., urodzony w dniu (...) złożył wniosek do organu rentowego w dniu 2 lipca 2015 r. o przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy. Do wniosku dołączył informację o okresach składkowych i nieskładkowych (k. 1-10 a. r.).

W toku postępowania ubezpieczony został skierowany na badanie do Lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 7 sierpnia 2015 r. uznał badanego za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 13 maja 2015 r. (k. 24 a. r.).

W związku ze zgłoszonym zarzutem wadliwości powyższego orzeczenia, sprawę przekazano do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 1 września 2015 r. uznała, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. (k. 27 a. r.)

W oparciu o powyższe została wydana skarżona decyzja z dnia 3 września 2015 r. mocą której organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia przesłanki zawartej w dyspozycji art. 57 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż nie jest niezdolny do pracy (k. 29 a. r.).

W toku postępowania sądowego biegły sądowy z zakresu ortopedii traumatologii M. G. w opinii z dnia 16 grudnia 2015 r. stwierdził, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy. Nie może wykonywać prac ciężkich oraz również takich, które wymagałyby od niego chodzenia, noszenia i dźwigania. Biegły wskazał, na zmniejszenie wydolności chodu w przebiegu zmian zwyrodnieniowych w stawie skokowym oraz w stawie biodrowym lewym. Z uwagi na powyższe biegły wskazał, iż odwołujący nie może kontynuować wykonywanej wcześniej pracy brukarza, może natomiast wykonywać prace siedzące i niewymagające noszenia. (k. 39-40 a. s.).

Pismem procesowym z dnia 9 lutego 2016r. organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego ortopedy. W uzasadnieniu wniosku ZUS podniósł, iż nie zgodził się z opinią biegłego z dnia 16 grudnia 2015 r. w kwestii istnienia długotrwałej niezdolności do pracy. Wskazał na to, iż biegły w opinii odniósł się tylko do możliwości wykonywania pracy brukarza, tymczasem biorąc pod uwagę dane z wywiadu środowiskowego oraz wykształcenie odwołującego możliwości pracy odwołującego nie ograniczają się tylko i wyłącznie do wykonywania pracy brukarza. (k. 50 a. s.).

Biegły sądowy z zakresu traumatologii i ortopedii oraz medycyny ratunkowej lek. med. S. M. w opinii z dnia 18 marca 2016 r wskazał, iż jak wynika ze zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji medycznej, odwołujący się ma niesprawną lewą kończynę dolną do stopnia zaburzającego statykę jego chodu i jak zauważył, powyższy stan zdrowia był ustalony w okresie, kiedy odwołujący się nie wykonywał pracy w zawodzie, a co wskazuje na trwały charakter powstałego zaburzenia funkcji lewej kończyny dolnej. W związku z powyższym, biegły wskazał, iż odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do wykonywania pracy w zawodzie brukarza i spełnia on kryterium przyznania mu prawa do renty z tytułu trwałej niezdolności do pracy lub długotrwałej niezdolności do pracy, pod warunkiem przekwalifikowania zawodowego. Biegły zalecił, żeby organ rentowy rozważył przekwalifikowanie zawodowego odwołującego się na zawód, którego wykonywanie nie będzie wymagało dużego stopnia obciążenia kończyn dolnych (k. 62-68 a. s.).

Pismem procesowym z dnia 11 kwietnia 2016 r. organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy. W uzasadnieniu wniosku ZUS podniósł, iż nie może zgodzić się z koniecznością przekwalifikowania odwołującego, gdyż jak wskazał, nie ma możliwości przekwalifikowania ubezpieczonego posiadającego wykształcenie podstawowe (k. 81-83 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii-traumatologii celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego,

wnioski zawarte we wszystkich sporządzonych opiniach należy podzielić w całości. Opinie zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpieczonej. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. Ż. od decyzji organu rentowego z dnia z dnia 3 września 2015 r. znak: (...), mocą której odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku. Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego odwołania, wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił opinie wydane przez biegłych i uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom odwołującej, a opinie wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu, biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowiska odnośnie zdiagnozowanych schorzeń i ich wpływu na zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi przez odwołującą kwalifikacjami.

Z tych też względów Sąd oddalił wniosek organu rentowego

o powołanie kolejnego biegłego z zakresu medycyny pracy, uznając że sprawa została już dostatecznie wyjaśniona, a złożony wniosek zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania sądowego.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

a w szczególności z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii traumatologii M. G. wynika, iż odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy. Nie może wykonywać prac ciężkich oraz również takich, które wymagałyby od niego chodzenia, noszenia i dźwigania. Biegły wskazał, na zmniejszenie wydolności chodu w przebiegu zmian zwyrodnieniowych w stawie skokowym oraz w stawie biodrowym lewym.

Również z opinii biegłego sądowego z zakresu traumatologii i ortopedii oraz medycyny ratunkowej lek. med. S. M., wynika, iż odwołujący się ma niesprawną lewą kończynę dolną do stopnia zaburzającego statykę jego chodu. W związku z powyższym biegły stwierdził, iż odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do wykonywania pracy w zawodzie brukarza i spełnia on kryterium przyznania mu prawa do renty z tytułu trwałej niezdolności do pracy lub długotrwałej niezdolności do pracy.

Z tych też względów odwołujący nie ma możliwości wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na fakt, że odwołujący jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy, spełnia ustawowe przesłanki, niezbędne do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, na okres od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 28 lutego 2017 r.

Odnośnie ustalenia terminu, od jakiego Sąd przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, to wskazać należy, że w tym zakresie zastosowanie znajduje przepis art. 129 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie bowiem do treści powołanej regulacji, świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Z uwagi na fakt, że ubezpieczony R. Ż. w dniu 2 lipca 2015r. złożył wniosek o rentę, Sąd przyznał mu prawo do tego świadczenia od dnia 1 lipca 2015 roku. Natomiast na podstawie dowodu z opinii biegłych sądowych ustalono, że częściowa niezdolność do pracy będzie trwała do końca lutego 2017r. dlatego zasadnym było przyznanie na rzecz ubezpieczonego prawa do tego świadczenia do dnia 28 lutego 2017r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art.

477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)MD